"ప్రణయం పరిణయం"

శ్రీ కేశిరాజు సోమేశ్వరరావు

అనంతవినీలాకాశంలో అనుక్షణం చలిస్తోన్న తారుమేఘాలు, ... నల్లత్రాచులా వంపులుతిరిగి జరజరా ప్రవహిస్తూ దూరాన సన్నగా కనిపిస్తున్న కొండల నీలిమలో కలిసిపోతోన్న సెలయేఱు ... సాయంకాలపు నిర్మల వాయువులకు స్వాగతసూచకంగా తలలాడిస్తున్న కొబ్బరచెట్లు ... వాటి అంచులపైగా జారిపోతోన్న సంధ్యారుణుని స్వర్ణారుణకిరణాలు ... వినూత్న శోభతో ప్రకృతిమాత వైభవాన్ని ద్విగుణీకృతం చేస్తున్నాయి.

సంధ్య కాంతుల్తో సయ్యాటలాడుతూ హాయిగా వీచేపిల్లగాలులకు తన్మయురాలైమాలిని, మదిలో మెదిలే మధురస్మృతులను మననంచేసుకుంటూ, వాటి వెనుదాగి ఉన్న వ్యధను మరిచిపోవ వ్యర్థప్రయత్నం చేస్తున్నది. జీవితంలో ఆశించిన స్వర్గమయానందం చేతికిందినట్లే ఉండి మాయమవడంతో, మళ్లీ దానిని పొందగలననే ఆశ లేక, వేదాంతిలా నిర్లిప్తతవహించసాగింది. కాని దేహానికి సహజసిద్ధములయిన వాంఛలను, అది కోరేమధురానుభూతులను బలవంతంగా అణచి యుంచాలంటే ఎలా సాధ్యమౌతుంది! అతిచంచలాలయిన మానవస్వభావాలు ఒక్క త్రాటిపై ఎలానిలువగలవు!

మొదటినుంచీ మాలిని మనస్సు నల్లరాయిగాదు. ఆమెహృదయంగూడా సుధామయమైనదే, కాని ప్రథమంగా ఆమె తన హృదయంలో ప్రతిష్ఠించుకున్న ప్రణయ పురుషుడు ఆమెకు దక్కలేదు. అతడు ఆమెను ప్రేమించి ఎన్నోవాగ్దానాలు చేసి, తుదకు తన వివాహవిషయం గూడా ఆమెకు చెప్పలేనంత పిరికివాడై పోయాడు. అయినా అతని మూర్తిని మరచి పోవాలంటే ఆమెకు సాధ్యంకాలేదు. అతని సుదీర్ఘస్వరూపం ఇంకా కళ్లముందు తిరుగుతూ మరువలేని దివ్యస్మృతులను మనఃపథానికెచ్చి మరింతవ్యథ కల్గిస్తోంది.

మాలిని కళ్లు అశ్రుపూరితాలయినాయి. మసకజెందిన ఆమెలోచనాలకు దూరాన కదులుతున్న కొబ్బరాకుల మధ్య సుదాకర్ స్వరూపం గోచరించింది. బాధగా కళ్లుమూసుకుని బరువుగాకన్నీటిని రాల్చిందామె.

♦ ♦ ♦

మాలిని గత సంవత్సరం నెల్లూరిలో పినతల్లి వద్ద ఉండి ప్రీయూనివర్సిటీ చదివింది. హాయిగా ఏబాధలు లేకుండా కాలంగడిచిపోయేది. అప్పుడే నళినితో ఆమెకు స్నేహమయింది. నళినిగూడ మాలినితో బాటు కాలేజీలో చదువుతోంది. ఇద్దరికీ సంగీతంపైన సాహిత్యంపైన ఎక్కువ ఆసక్తి ఉండేది. వారికి తీరిక సమయాల్లో మాలిని ఇంట్లోనో నళిని ఇంట్లోనో కూర్చుని అనేక విషయాలగురించి చర్చించుకునేవాళ్లు. ముఖ్యంగా సాహిత్యంపైవారికి ఎక్కువ అభిప్రాయభేదాలుండేవి: శరత్ కథలంటే మాలినికి అభిరుచిఎక్కువ. టాగూరు రచనలకు నళిని ఎక్కువ విలువనిచ్చేది.

ఒక రోజు మాలిని సినిమాకు వెళ్లాలనుకుని నాలుగుగంటలకు మొదలు పెట్టిన ముస్తాబు ఐదు గంటలకు పూర్తిచేసి, వేనిటీ బేగు చేతిలోవుంచుకొని, మళ్లీ ఒకసారి స్వముఖదర్శనం చేసుకొని, కనుబొమలు, వాటిపైగా, చెవుల చుట్టూ చెదిరిన ముంగురులు ఫావన్‌గా గోళ్లతో దిద్దుకుని, బూట్లువేసుకుని బయటకు నడిచింది, ఇంతలో నళిని ఆమెతో చనువుగా మాట్లాడుతూ. ఒక సుందరయువకుడు ఆమెకెదురు వచ్చారు. తనకపరిచితుడైన యువకునితో నున్న నళినిని పలుకరించడానికామెకు మనస్కరించక చూచి చూడనట్లు పోతూండగా నళిని ఆమెను పిలవడం, ఆయువకుని పరిచయం చెయ్యడం అప్రయత్నంగా జరిగిపోయాయి. ఆతడు తన అన్న సుదాకర్ అని, మద్రాసులో ఇంజినీరింగ్ పూర్తిచేసి ఫలితాలకై ఎదురుచూస్తున్నాడని చెప్పింది. మాలని బలవంతంపై ఆరోజు ముగ్గురూ సినిమాకు వెళ్ళారు.

ఇప్పుడప్పుడే వికసిస్తున్న ఆమె హృదయంలో సుధాకర్ సంచలనం కలిగించాడు. రోజు రోజుకూ సుధాకర్‌తో మాలినికి పరిచయ మధికమయి స్నేహం క్రింద మారింది. ఆతనితో అతిగా మాటాడగూడదను కుంటూనే ఆమె అతన్ని చూడందే ఉండలేక పోయేది. అప్పుడప్పుడు సుధాకర్ ఆమెవద్దతీసు కునేచనువు, చేసేపరిహాసం ఆమెకు సిగ్గు కలిగించేది. తత్ఫలితంగా ఆదివారాలు ఆమె నళిని ఇంటికి తప్ప కుండా రావడం, ముగ్గురూ కాస్సేపు పిచ్చాపాటి మాట్లాడుకొని పెన్నానదీతీరాలకో, మ్యాటినీకో వెళ్ళడం పరిపాటయింది.

ఒక రోజు నళిని ఇంటివద్ద, మేడమీదగదిలో ముగ్గురూ కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకున్నారు. కాఫీ తెచ్చేందుకు నళిని క్రిందకు వెళ్ళింది. మాటలధోరణిలో సుధాకర్ ఆమె చెయ్యిపట్టుకున్నాడు. ఆమె వదనం సిగ్గుతో వాలిపోయింది. అది మొదలు ఆమె విశుద్ధ హృదయంలో అతని ఎడల ఏదో తీవ్ర ఆకర్షణ బయల్దేరింది. మరునాటి సాయంకాలం ముగ్గురూ మామూలుగా నది ఒడ్డుకు వెళ్ళారు. ఆరోజు ఎందు చేతనో సుధాకర్ మౌనంగా ఉన్నాడు. అతని మనస్సులో ఏదో సంఘర్షణ జరుగుతున్నట్లు మాలిని గ్రహించింది. కొంచెం దూరంలో ఎవరో స్నేహితురాలు కనిపిస్తే నళిని ఆమె వద్దకు వెళ్ళి మాటాడుతూ అక్కడే కూర్చుండి పోయింది. నీలాకాశంలో బారులు తీరి కొంగలు అందంగా ఎగిరిపోతున్నాయి. సంజవెలుగులో మాలని సుధాకరుకు అప్సరసలా కన్పించింది. ఆమె తెల్లటిశరీరంపై నీలంరంగుషిఫాన్ సిల్కుచీర, పరిపక్వంగాని వక్షోజాలను మరుగుపరుస్తున్న ఆదేరంగుసిల్కుచోళీ వింత అందంచేకూరుస్తున్నాయి. గాలికి మాటిమాటికి జారిపోయే పమిటి చెంగును వయ్యారంగా సర్దుకుంటుండగా, ఆమె సురూపాన్ని కళ్ళతో త్రాగుతూ సుధాకర్ మెల్లిగా ఆమె ప్రక్కకు వచ్చాడు. తడబడేకంఠం సర్దుకుంటూ "మాలినీ నీ అపురూపసౌందర్యం నన్ను ముగ్ధుణ్ణి చేసింది. అన్నివిధాలానీవునన్ను ఆకర్షించావు. నిన్ను ఒకక్షణం గూడా విడచి ఉండలేనంత దుర్బలుణ్ణిగాచేసావు. నిన్ను హృదయపూర్వకంగా ప్రేమిస్తున్నాను. నాశరీరంలోని ప్రత్యణువూ నీకోసం తహతహలాడుతోంది." అన్నాడు ఆవేశంగా. అతని మాటలకు సిగ్గుతో మాలిని ఏమీమాటాడలేదు. శరీరంలోని యువరక్తమంతా ఒక్కసారి ముఖంలోకి పొంగగా ఏదో అవ్యక్తానందంలో ఆమె తలవంచుకుంది.

"మాలినీ ఏం ముభావంగా ఉన్నావు, నన్ను ప్రేమించలేవా. నా ఆశలన్నింటిని నేలపాలు చేస్తావా" అన్నాడు దీనంగా. క్రింద ఇసుకలో గీతలు గీస్తూ "సుధాకర్! నిన్ను ప్రేమించకుండా ఉండగలనా! సదా నీ సమక్షాన్నికోరే నాహృదయాన్ని, నీ సుందరరూపాన్ని చూడాలని వాంఛించేనానయనాల్ని నీనుండి మరలించు కోగల శక్తినాకెక్కడిది," అంది మెల్లగా. సుధాకర్ పట్టరాని ఆనందంతో ఆమె దగ్గరగాజరిగి. "మాలినీ ... నీ చేతిలో చేయివేసి చెపుతున్నాను. నిన్ను తప్ప వేరెవర్నీ వివాహమాడలేను. నీవు నాప్రక్కనుంటే ఈ ప్రపంచంలో నాకు కష్టమనేది ఉండదేమో. ఉన్నా నీ అసరాతో సులభంగా దాన్ని గడిచి వేయగలనని నాకు ధైర్యముంది." అన్నాడు.

అతని ఆవేశం చూస్తూంటే మాలినికిభయం వేసింది. "సరే సుధాకర్ నిజమేననుకో కాని మనిద్దరి మధ్య ఉన్న వర్ణభేదాన్ని నీవధిగమించ గలిగినప్పుడుగదా" అంది సంశయంతో. "నీకు ఆభయం అక్కర్లేదు మాలినీ! నీ అంగీకారముంటేచాలు. మన వివాహానికి మా పెద్దలు అంగీకరించారా సరే లేనిపక్షంలో నీ కోసం వారినందరని వదలడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాను." అంటూ ఆమె నడుంమీదచేయి వేశాడు. మాలిని అతని తీవ్రనిశ్చయానికి ఆనంద పడింది. తన కలభ్యమనుకున్న వస్తువు లభ్యమౌతూందన్న సంతోషంలో ఆమె అతని చేతినిగమనించ లేదు. క్షణంలో ఏదో గుర్తుకువచ్చినట్లు తన చేతితో అతని చేతినితీసివేసి దూరంగాజరిగికూర్చుంది. "సుధాకర్! మనవివాహమయిందాకా నా వద్ద మరింతచనువు కోరడం నీకూ భావ్యంకాదు. ... నాకూ శ్రేయస్కరంకాదు కాబట్టి ... " సుధాకర్ కోపంవచ్చినట్లు బుంగమూతి పెట్టి అటు వైపు తిరిగాడు. మాలిని అతనిని చూచి కిలాకిలానవ్వింది.

రోజురోజుకు మాలినీ సుధాకరులు మరింతసన్నిహితులయారు. కాని ఏకాంతంలో అతని ఆవేశానికి బలికావడానికి మాలినికించిత్తూ అంగీకరించలేదు. స్త్రీకి వెలలేని ఆభరణం శీలమని, జీవితంలో దానిని పోగొట్టుకోవడం అవివేకమని ఆమెకు తెలుసు.

ఆమె అనుమానానికి తగినట్లుగానే జరిగింది. ఇక వారంరోజులకు పరీక్షలు జరుగుతాయనగా ఒకనాటి ఉదయం నళిని శుభలేకతెచ్చి మాలినికి ఇచ్చింది. అందులో తనను హృదయపూర్వకంగా ప్రేమించిన

సుధాకర్ మరొక కన్యతో వివాహానికి అంగీకరించాడు. అతనిని ఆమె ప్రేమించమని అర్థించలేదు, కాని అతడే ఆమెనిశ్చల జీవితాన్ని కల్లోలపరచాడు. వ్యథనాపగని ఆమె హృదయంలో ఆరనిగాయం చేసాడు. ఆ దిగులుతోనే ఆమె పరీక్షలను పాడు చేసింది. తండ్రి వద్దకు స్వగ్రామానికి వచ్చింది.

◆ ◆ ◆

గతస్మృతులను పూర్తిగా మరచిపోయి నూతన జీవితం గడపాలని వాంఛించే ఆమెకు ప్రతిక్షణం భారంగా గడుస్తోంది. గంటల తరబడి ఏకాంతంగా కూర్చుంటూ శూన్యహృదయంతో ఆలోచిస్తూంటే ఆమెకు మరింతవ్యథకలిగేది. ఆ బాధలోనే ఏదో అవ్యక్తమైన మధురానందం ఆమె అనుభవించేది.

ఇంతలో నాగరాజు రాక ఆమెలో మళ్లీ సంచలనం కలిగించింది. మధ్యాహ్నం భోజనాలవేళ చిన్ననాటి చనువుతో నాగరాజు ఆమెను పలుకరించాడు, పూర్వంలా అతన్ని చూడగానే ఆమె సిగ్గుపడి పారిపోలేదు. ముభావంగా నిర్లిప్తతతో సమాధానమిచ్చింది. మరునాటి సాయంకాలం మాలిని పెరటిలోని తోటలో మల్లెపూలు కోస్తుండగా నాగరాజువచ్చాడు. ఉల్లాసంతో ఉత్సాహంతో నిండిన అతన్ని చూడగానే ఆమె మనస్సులోకలుక్కుమంది. పైకినవ్వుతూ "ఏంబావా ఇలావచ్చావ్. ఏమిటి విశేషాలు" అంది. నాగరాజు గంభీరంగా "మాలినీ నిన్నటినుంచి చూస్తున్నాను. పైగా మామయ్యగూడా చెప్పాడు. ఎప్పుడూ పరధ్యానంగా ఉంటున్నావని. ఏమిటి నీలోని ఆవేదన! ఎప్పుడూ ఆనందంతో సిగ్గుతో శోభించే నీవదనం ఇప్పుడిలా తయారయిందేం మాలినీ" అన్నాడు. "ఏముంది బావా! వంట్లో బాగుండక ఇలాఉన్నాను. అంతేగాని నాకుచింతలేమున్నాయి బావా," అంది. "నిజం దాచి నావద్ద ప్రయోజనంలేదు. పోనీ ... చిన్నప్పటి నుంచీ నీవంటే నాకెంత ప్రేమో నీవెరుగనిదిగాదు. మన వివాహవిషయం గురించి మామయ్యతోమాట్లాడదామనివచ్చాను. అమ్మముసలిదై పోయింది. మనిద్దర్ని పసుపుబట్టలతో చూడాలని ఉవ్విళ్లూరుతోంది. మామయ్య నామాటత్రోసివెయ్యడు. కాని అంతకు ముందుగా నీమనస్సులోని మాట తెలుసుకుని మరీ ఆయనవద్ద కదుపుదామని అనుకొంటున్నాను. ఎంత చదువుకున్నా నీకు బావనేగా" అన్నాడు నవ్వుతూ "వివాహం" అన్న పదం ఆమెహృదయంలో ములుకులాగ్రుచ్చుకుంది. కళ్ళలో అప్రయత్నంగా నీళ్లు తిరిగాయి. బాధతో "బావా! నేను వివాహం చేసుకోదలుచుకోలేదు. దయియుంచి నన్ను మరచి ఇక్కడినుంచినీవు వెళ్ళిపో, బావా. నీచిన్ననాటి మాలిని చచ్చిపోయింది." అంటూ ఆమెముందుకు వెళ్లిపోయింది. ఆమెమాటలకు నాగరాజు అప్రతిభుడై నిలబడిపోయాడు. ఎవరు తన్ను తిరస్కరించింది. మాలిని యేనా! చిన్నప్పటినుంచి బావా బావా అంటూ, నల్గురివద్దా దంపతులనిపించుకుంటూ, తనలో ఎన్నోఆశలు చిగురింపజేసి తుదకు ఆ ఆశాసౌధాలు కూల్చివేసింది తన మాలినియేనా! అనుకున్నాడు. మారుపలుకకుండా వెనుదిరిగి వెళ్లిపోయాడు.

నాగరాజు వెళ్లిన తరువాత ఆమె చాలాసేపు ఆలోచించింది. ఈ పరిస్థితిలో ఇంతకన్న గత్యంతరమేముంది. బావతో సంబంధం అభిలషణీయమే అయినా తన హృదయంలోని బాధతో అతన్నెలా సంతోషపరచగలదు! పైగా అతని జీవితంగూడా తనవల్ల బాధాక్రాంతం అవుతుందేమో అని సమాధానపరచుకుంది.

కాని యాదృచ్ఛికంగా జరిగే సంఘటనలు ఘనీభవించిన మానవహృదయాలనే మార్చివేయగలవు.

ఆనాడు ఆదివారం. సాయంత్రం ముస్తాబై పూజాద్రవ్యాలుగల సంచి చేతబట్టుకొని తల్లితోగూడా మాలిని ఆంజనేయస్వామి దేవాలయానికి బయల్దేరింది. మాలినివద్ద వ్యతిరిక్త సమాధానం పొందిన మరునాడే నాగరాజు ప్రయాణమైనా మామగారి బలవంతంచేత మరి నాలుగు రోజులాగవలసి వచ్చింది. ఆమె ఇష్టానికి భిన్నంగా పెండ్లాడి తనేం సుఖపడగలడు. కాబట్టి ఆ ఆశను సంపూర్ణంగా తన హృదయంలోంచి తుడిచివేయ వ్యర్థప్రయత్నంచేస్తూ వసారాలో కుర్చీలో కూర్చున్నాడు నాగరాజు.

ఊరికి అరమైలు దూరంలో ఏటిగట్టున ఉన్న ఆ దేవాలయానికి వెళ్లేదారి గుబురుగా ఎదిగిన పొదలతో, భయంకల్గించే కీలుచురాళ్ల రొదలతో నిర్మానుష్యంగా ఉంది. ఏదో మాటాడుకొంటూ ఒకరివెనుక ఒకరు వెడుతున్నారు. ఇంతలో వెనుకవస్తున్న మాలిని తల్లి కంగారుగా "అమ్మాయ్ పాము. తప్పుకో. ఇటు వచ్చేసెయ్" అంటూనే ఉంది. మాటలలో నిమగ్నమయిన మాలిని గమనించకుండా ఏమిటేమిటని వెనుకకు తిరిగింది. క్షణంలో ఆమె కాలు పాముతోకమీద

పడడం, ఆ త్రాచుపాము బుస్సుమని పడగెత్తి కాటు వేయడం జరిగింది. మాలిని "అమ్మో! చచ్చాను" అంటూ గావుకేక పెట్టి క్రిందకు ఒరిగిపోయింది. ఆమె కళ్లు బైర్లు కమ్మసాగాయి. కాటువేసినచోట రక్తం చిమ్మింది. రెండు నిముషాలలో ఆమె నోటివెంట తెల్లటి నురగలు రాసాగాయి. భయంతో మాలిని తల్లికి దిక్కుతోచలేదు. దగ్గరలోనే ఉన్న గొర్రెల కాపరులను గొంతెత్తి పిలిచింది. పది నిముషాలకు మాలినిని ఇంటికి తీసుకువెళ్ళారు.

కుర్చీలో కూర్చుని పరధ్యానంగా ఉన్న నాగరాజు వీరిని చూసి ఉలిక్కిపడి లేచాడు. మాలిని తల్లి ఒగర్పుతో శోకరాగాన్ని మేళవించి జరిగినసంగతి చెప్పింది, నాగరాజు మాలిని చేతినాడి పరీక్షించి ఒక గాజుగ్లాసు తీసికొని వీధిలోకి హుటాహుటిగా వెళ్లిపోయాడు. ఎలాంటి విషసర్పం కాటువేసినా, చేతినాడి ఆడుతుండగా అతనివద్దకు తీసుకువెళ్ళితే వారికి నాగరాజు ప్రాణదానం చెయ్యగలడు. అతని వద్ద అత్యంతశక్తివంతమైన ఆకుపసరు, మంత్రాలు ఉన్నాయి. ఐదు నిముషాలలో నఖశిఖ పర్యంతం స్నానంచేసి, ఒకచేతిలో గాజుగ్లాసు నిండుగా ఆకుపసరు తీసికొని వచ్చాడు. పవిత్రంగా పాము మంత్రాన్ని మనస్సులోనే పఠించి, తీగల్ని దండగా చేసి ఆమె మెడలో వేశాడు. బలవంతంగా మాలిని చేత ఆకుపసరు మ్రింగించాడు. కాటువేసిన స్థలంలో చాకుతో చిన్నగాటు పెట్టి రక్తాన్ని బాగా స్రవింపచేసి పసరునే ఆ గాయంపైని కట్టుగట్టాడు. కాస్సేపటికి మాలిని ప్రక్కమీదనే వాంతి చేసుకుంది. మరలా రెండో మోతాదుగా మిగిలిన పసరునంతా ఆమెచే త్రాగించాడు. మాలిని ఈసారి స్వయంగా గుటకవేయగలిగింది. "ఇక పరవాలేదు. గండం గడిచింది" అన్నాడు నాగరాజు. ఇంటిల్లపాదీ అందరి కండ్లలో ఆశాజ్యోతులు మెరసాయి.

"మాలినీ రాత్రంతా నీవు మేలుకునే ఉండాలి సుమా. జాగ్రత్త. నిద్రపోయి మళ్లీ అపాయం తెచ్చిపెట్టేవు" అన్నాడు నవ్వుతూ. మాలిని సిగ్గుతో తల వంచుకుంది. తనప్రాణాన్ని రక్షించిన బావయెడల ఆమె హృదయం కృతజ్ఞతతో నిండిపోయింది.

రెండురోజుల క్రితం తను తిరస్కరించినబావ, తనకీనాడు ప్రాణదాతైనాడు. చిన్నప్పటినుంచి తనపై ఎన్నో ఆశలు పెట్టుకొని తన సహచర్య మభిలషించిన బావ హృదయాన్ని బాధకు గురిచేసి తను ఎంతో పతితురాలైంది. దానికి ప్రాయశ్చిత్తం చేసుకోవాలి. పశ్చాత్తాపంతో ఆ విశాలహృదయుడి పాదాలపైబడి క్షమించమని ప్రార్థించాలి. ఎంత ఉత్తముడు కాకపోతే ఆనాటి తన మాటలకు నిరుత్తరుడై వెళ్లిపోతాడు! తను ప్రేమించాననుకొన్న సుధాకర్ మోసంచేస్తే తనకెంత దుఃఖం కలిగిందో దాన్ని స్వయంగా అనుభవిస్తూకూడా, తనను ప్రాణసమానంగా ప్రేమించిన బావను తిరస్కరిస్తే అతనూ తనలాగే బాధ పడతాడని గ్రహించలేనంత మూర్ఖురాలయింది తను. బావవంటి ప్రేమికుడు, ఉదార హృదయుడూ తనకు భర్తగా లభించడం తన పూర్వజన్మ పుణ్యంతప్ప వేరుకాదు. గతాన్ని మరచిపోలేని మానసిక దౌర్బల్యంతో, అతనిని తిరస్కరించడం తన భవిష్యత్తును నాశనం చేసుకోవడమే అనుకుంది.

మూడవనాటి ఉదయం నాగరాజు ప్రయాణమై మాలిని వద్దకు వచ్చాడు. అతని కన్నుల్లో ఆమెను చూడగానే అప్రయత్నంగా అశ్రుబిందువులు నిండాయి. అతడేదోమాటాడ బోయాడు ... మాలిని అతికష్టంపై లేచి "నన్ను క్షమించు బావా! నీపట్ల అవివేకంగా ప్రవర్తించాను". అంటూ అతని పాదాలపై వాలిపోయింది. మాలిని ప్రవర్తన అర్థం కాక, అతడు ఆమెను మెల్లగా లేపి మంచంపై కూర్చోబెట్టాడు. వీధిలోంచి వస్తున్న మాలిని తండ్రి, నాగరాజు చేతిలోని సంచీ తీసికొని, వెనుకగా వస్తున్న శాస్త్రిలుగారితో "పెండ్లి ముహూర్తాలు చూడడంలో ఆలస్యమయిందని అల్లుడు అలిగి వెళ్లిపోతున్నాడు చూసారా! ఈకాలపు పిల్లలే అంత. ఎంత తొందరలో ముహూర్తముంటే దానికే లగ్నపత్రిక వ్రాయించండి శాస్త్రిలుగారూ" అంటూ నవ్వుతూ నాగరాజు మొహంలోకి చూశాడు. దిగ్భ్రాంతుడై నాగరాజు మాలినివైపు చూశాడు. ఆమె సిగ్గుతో తలవంచుకుంది.